

ТЯГА ПО РОДЕНЬ КРАИ

Наско седѣше предѣ бакалницата на своя чорбаджия Ради Леската и разсѣяно гледаше минувачитѣ.

Тихъ вѣтрецѣ леко развѣваше отдавна нестриганата му коса, а мартенското слѣнце, нѣжно като майка, провираше лжчитѣ си и позлатяваше всѣко косѣмче на главата му. Наско прие тая милувка съ разнѣжена душа, притвори блаженно очи, и подѣ клепкитѣ му бавно провиснаха две сълзи. Между овлажнѣлитѣ му мигли затрептѣха предѣ очитѣ му синьо-зелени кржгчета и, като златенѣ слѣнчевѣ лжчѣ, една пжтека се проточи нататѣкъ далечѣ... чакѣ тамѣ задѣ оня сивосинкавѣ ридѣ.

По нея Наско слѣзе преди шесть месеца. Колко хубави бѣха синитѣ какички и едритѣ звѣнчета, нацѣвтѣли отстрани по пжтя! А изораната стрѣнь бѣше разтворила черната си хлѣбородна пазва за милувката на есенното слѣнце. Листата на дърветата бѣха натежали отѣ кръвь и злато, и когато вѣтърѣтъ

провираше прѣсти между тѣхѣ, за да ги погали, тѣ звѣнѣха и пѣха.

Наско крачеше тогава до майка си, а очитѣ му се пълнѣха съ сълзи. Наистина ли нѣма да види вече тия широки родни поля, осѣяни съ пѣстри цвѣтя? И тия ридове, обрасли съ буйни гори, извишили върше чакѣ до Бѣга? Струваше му се, че градѣтъ, въ който отиваше, не е като неговото малко селце, сгушено между тѣнкитѣ снаги на тополитѣ. Той е нѣкакво чудовище, което, зърнало го, ще разкрие грамадна уста и ще го погълне. Страхѣ и ужасѣ сковаваше сърдцето му. А майчината ржка така кротко го водѣше. Наско се опита да заговори нѣщо майка си, но тя само го погледна. Мълчеше. А въ очитѣ ѣ свѣтятѣ две стѣклени мѣниста. Седятѣ въ жгълчетата на очитѣ ѣ, лѣщятѣ и не капватѣ.

— Мамо ма, все тамѣ ли ще живѣя? — пресипнало запитва Наско, а въ гърлото му нѣщо трепери.

— Тамѣ, чедо. . .